

Ang Nakatagong Kasaysayan ng Talata Apatnapu - Bilang Walo

Ang Bundok

Jeff Pippenger
2026-04-05

Ang Bundok ng Pagbabagong-anyo para kay Pedro ay naganap sa pagitan ng Panium at ng krus, at sa isa pang linya, si Pedro ay nasa pagitan ng bautismo ni Cristo sa pasimula ng Kaniyang ministryo at ng ilang sandali matapos ang matagumpay na pagpasok sa katapusan ng Kaniyang ministryo. Ang tatlong palatandaang iyon ng bautismo, ng bundok, at ng pagwawakas ng matagumpay na pagpasok ay tinatakan ng tatlong ulit na pagsasalita ng makalangit na Ama. Ang ikatlong pagkakataon sa Juan 12 ay nang hinahanap ng mga Griego si Jesus. Ang bautismo ay 9/11, ang bundok ay nasa kasaysayan ng Panium hanggang sa kautusan ng Linggo ng talata labing-anim. Para kay Pedro, ito ay Panium, kasunod ang bundok hanggang sa pagwawakas ng matagumpay na pagpasok, na nangyari bago pa si Cristo ay maluwalhati sa ikalawang pagkakataon.

Ngayon ay nababagabag ang aking kaluluwa; at ano ang aking sasabihin? Ama, iligtas mo ako sa oras na ito: datapuwa't dahil dito ako naparito sa oras na ito. Ama, luwalhatiin mo ang iyong pangalan. Nang magkagayo'y dumating ang isang tinig mula sa langit, na nagsasabi, Niluwalhati ko na ito, at muli ko itong luluwalhatiin. Kaya't ang mga taong nakatayo roon, at nakarinig nito, ay nagsabi na kumulog: sinabi naman ng iba, Isang anghel ang nagsalita sa kaniya. Sumagot si Jesus at nagsabi, Ang tinig na ito ay dumating hindi dahil sa akin, kundi dahil sa inyo. Ngayon ang paghatol sa sanlibutang ito: ngayon ay palalayasin ang prinsipeng sanlibutang ito. At ako, kung ako'y itataas mula sa lupa, ay hihilahin ko ang lahat ng tao sa aking sarili. Ito'y sinabi niya, na ipinahihiwatig kung anong kamatayan ang ikamamatay niya. Juan 12:27-33.

Ang guhit na inilalarawan ng Levitico bente-tres at ng kapanahunang Pentecostal ay may panimulang waymark na binubuo ng tatlong hakbang na sinusundan ng limang araw, at isang pangwakas na waymark na may magkakatulad na katangian. Sa pagitan ng mga waymark na iyon, ang tatlumpung araw ay kumakatawan sa panahon ng mga saserdote, na nagtatapos sa kapistahan ng mga trumpeta. Ang kapistahan ng mga trumpeta, ang pag-akyat ni Cristo matapos ang apatnapung araw ng pagtuturo sa Kaniyang mga alagad nang harapan pagkatapos ng Kaniyang pagkabuhay na mag-uli, at ang araw ng pagtubos ay kumakatawan sa tatlong hakbang ng pagwawakas ng guhit sa Levitico bente-tres. Ang tatlong hakbang na iyon ay sinusundan ng limang araw hanggang sa kapuwa Pentecostes at sa kapistahan ng mga Tabernakulo. Ang ikatlong pagkakataon na nagsalita ang makalangit na Ama ay bago pa lamang ang mga Griego, na kumakatawan sa mga tinawag palabas ng Babilonia sa batas ng Linggo, ay naghahangad ng pakikipagtagpo kay Jesus. Kaagad bago ang batas ng Linggo, tinutukoy ni Jesus ang pagtataas ng watawat sa krus. Ang lupa ay naliwanagan ng Kaniyang kaluwalhatian noong 9/11 at muli itong

niliwanagan sa batas ng Linggo.

Ang Caesarea Philippi, na siyang Panium, ay ang ikatlong oras, at ang Caesarea Maritima ay ang ikasiyam na oras ng krus kapag ang panawagang lumabas sa Babilonia ay pinatunog. Bago ang krus, samantalang nasa propetikong kasaysayan ng Panium, si Pedro ay nasa bundok, ngunit bago pa rin ang pagwawakas ng matagumpay na pagpasok. Ang Panium ay nagpapatuloy hanggang sa krus ng talata labing-anim. Si Pedro sa Panium ay nasa mismong bago ng tatlong-hakbang na kasaysayan ng kapistahan ng mga trumpeta, pag-akyat, at pagtubos ng Levitico dalawampu't tatlo. Si Pedro ay nasa tatlumpung araw ng natatanging pagtuturo sa saserdote.

Si Simon ay nagiging Pedro sa Panium, at mayroon siyang isang hakbang sa bundok bago ang matagumpay na pagpasok. Inilalarawan ng matagumpay na pagpasok ang talinghaga ng sampung dalaga. Lima lamang ang pumapasok sa kasalan, at ang limang araw sa pagitan ng tatluhang palatandaan at ng Pentecostes ang pasimula ng matagumpay na pagpasok. Nagsisimula ito sa kapistahan ng mga trumpeta, ngunit ang palatandaang iyon ay binubuo ng pagsasanib ng tatlong palatandaan. Bilang isang palatandaan, tinutukoy ng mga ito ang pagsalakay sa Nashville na kaugnay ng kapistahan ng mga trumpeta. Ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ay kararating lamang sa katunayan nito, at ang prusisyon ng limang matatalinong dalaga ang nagsisimula ng prosesong umaakay sa kamatayan, paglilibing, at pagkabuhay na mag-uli ng krus, na siyang batas ng Linggo.

Si Pedro ay nasa Panium nang iwasto niya ang hula tungkol sa mga bolang-apoy ng Nashville, at bago patunugin ang kapistahan ng mga trumpeta sa katuparan ng hulang iyon. Kinakailangan niya, ayon sa makahulang pangangailangan, na una munang pumaroon sa bundok, sapagkat ang bundok ay nauna sa matagumpay na pagpasok. Bago pumaroon si Abraham sa bundok ay binago ang kaniyang pangalan, at ang pangalan ni Pedro ay binago sa Panium, bago siya pumaroon sa bundok. Ang bundok ang pagsubok kay Pedro bago matupad ang hula tungkol sa mga bolang-apoy ng Nashville. Ang katuparan ang ikatlo at litmus na pagsubok kung saan ang karakter ay nahahayag alinman bilang kagalakan o kahihyan.

Ang linya ng 457 BC ay nagtatapos sa pagitan ng Raphia at Panium; ang tipan ng ikalabimpitong kabanata ng Genesis ay umaayon sa Raphia, at ang tipan ng ikalabing-anim na kabanata ng Mateo 16 ay umaayon sa Panium. Mula sa Panium, si Pedro ay pumupunta sa bundok, gaya ng pagpunta ni Abraham sa paghahain kay Isaac. Ang bundok sa linya ni Pedro ay umaayon sa bundok sa panahon ni Abraham.

Ang panandang-daan ni Abraham ay binubuo ng tatlong araw. Sa matagumpay na pagpasok, dalawang alagad ang isinugo upang kumuha ng isang asno na sasakyan ni Cristo, at sa linya ni Abraham ang kaniyang tatlong-araw na paglalakbay ay nagsisimula sa pagpili niya ng dalawang alipin at isang asno upang magdala ng kahoy para sa paghahandog kay Isaac. Ang walong-araw o anim-na-araw na paglalakbay ni Pedro patungo sa bundok ay tatlong araw para kay Abraham. Si Pedro sa Panium ay bago ang bundok at bago ang pagkakakalas sa asno na siyang pasimula ng pagpasok sa Jerusalem, na siyang pinagsimulan ng tatlong araw ni Abraham. Sa matagumpay na pagpasok ay huminto si Cristo sa Bundok ng mga Olibo at tumangis para sa Jerusalem, kaya

minarkahan ang pagwawakas ng tipanang ugnayan sa pagitan ng Diyos at ng sinaunang literal na Israel. Ang bundok ni Pedro ay bago ang matagumpay na pagpasok; ang bundok ni Cristo ay nasa panahon ng matagumpay na pagpasok, at ang bundok ni Abraham ay nasa pagwawakas ng pagpasok.

Ang 2026 ang mga halalang pangkalagitnaan ng termino kung kailan ipinagdiriwang ng ikadalawandaan at ikalimampung taon ng ikaanim na kaharian ng hula ng Biblia ang maluwalhati nitong paghahari. Ang pagdiriwang na iyon bilang isang propetikong kalagitnaan ay umaayon kay Antiochus the Great noong 207 BC, ang kalagitnaan sa pagitan ng Raphia at Panium na nagmamarka sa wakas ng dalawang daan at limampung taon mula 457 BC.

Habang isinasaalang-alang natin ang apat na hanay na binubuo ng mga kabanata labing-isa hanggang sa kabanata dalawampu't dalawa na nabuksan na hanggang sa ngayon, (marahil ay may iba pang mga halimbawa) ngayo'y tinutunghayan natin ang mga kabanatang iyon sa *The Desire of Ages*. Ang kabanata labing-isa ay Ang Binyag, at ang kabanata dalawampu't dalawa ay Ang Pagkabilanggo at Kamatayan ni Juan. Si Juan ay nasa pasimula at sa wakas, at ang kabanata labimpito, ang pinakagitnang kabanata, ay si Nicodemo.

“Si Nicodemo ay naparoon sa Panginoon na nag-aakalang makikipagtalakayan sa Kaniya, ngunit inilantad ni Jesus ang mga saligang simulain ng katotohanan. Sinabi Niya kay Nicodemo, Hindi ang kaalamang panteorya ang higit mong kailangan kundi ang espirituwal na kapanganakang-muli. Ang kailangan mo ay hindi ang masiyahan ang iyong pag-uusisa, kundi ang tumanggap ng isang bagong puso. Dapat kang tumanggap ng isang bagong buhay mula sa itaas bago mo mapahalagahan ang mga bagay na makalangit. Hanggang sa maganap ang pagbabagong ito, na ginagawang bago ang lahat ng bagay, walang magdudulot na nakapagligligtas na mabuti para sa iyo ang pakikipagtalakayan sa Akin tungkol sa Aking kapamahalaan o sa Aking misyon.”

“Napakinggan ni Nicodemo ang pangangaral ni Juan Bautista tungkol sa pagsisisi at bautismo, at ang pagtuturo sa mga tao tungo sa Isa na magbabautismo sa pamamagitan ng Banal na Espiritu. Siya man ay nakadama na may kakulangan ng espirituwalidad sa gitna ng mga Judio, na, sa malaking antas, sila ay pinaghaharian ng pagkapanatiko at makamundong ambisyon. Inasahan niya ang isang lalong mabuting kalagayan sa pagdating ng Mesiyas. Gayunman, ang mensaheng sumisiyasat sa puso na ipinangaral ng Bautista ay nabigong magbunga sa kaniya ng pagkadama ng kasalanan. Siya ay isang mahigpit na Fariseo, at ipinagmamalaki ang kaniyang mabubuting gawa. Siya ay lubhang iginagalang dahil sa kaniyang pagkakawanggawa at sa kaniyang pagiging bukás-palad sa pagtataguyod ng paglilingkod sa templo, at nadama niyang tiyak sa kaniya ang lingap ng Diyos. Siya ay nabigla sa kaisipan ng isang kahariang napakalinis upang kaniyang makita sa kaniyang kasalukuyang kalagayan.” *The Desire of Ages*, 171.

Ang kalagitnaan sa *The Desire of Ages* ay masusumpungan sa hanay ni Nicodemus, na kumakatawan sa huling panawagan sa Adventismo sa hanay ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu't apat na libo. Kinakatawan niya ang isang uri na nakarinig ng mensahe ng tagapagpauna ni Cristo, ngunit hindi namamalayan ang kanilang kalagayang Laodiceano.

“Sa panayam kay Nicodemo, inilahad ni Jesus ang panukala ng kaligtasan, at ang Kaniyang misyon sa sanlibutan. Sa wala ni isa man sa Kaniyang mga sumunod na pahayag ay ipinaliwanag Niya nang gayon kalubos, sa bawat hakbang, ang gawaing kinakailangang maganap sa mga puso ng lahat ng magmamana ng kaharian ng langit. Sa pinakasimula ng Kaniyang ministryo ay binuksan Niya ang katotohanan sa isang kaanib ng Sanedrin, sa isip na lubhang handang tumanggap, at sa isang itinalagang guro ng bayan. Ngunit hindi tinanggap ng mga pinuno ng Israel ang liwanag. Itinago ni Nicodemo ang katotohanan sa kaniyang puso, at sa loob ng tatlong taon ay kakaunti ang maliwanag na bunga.” *The Desire of Ages*, 176.

Ang mensahe ni Juan at ang kaniyang pagbibinyag kay Cristo ay kumatawan sa mensahe ng unang anghel ng pagkatakot sa Diyos. Ang mensahe ni Juan ay ang mensaheng Laodiceano ng pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya, at ang mensaheng iyon ay pinagkalooban ng kapangyarihan sa pagbibinyag kay Cristo, kung paanong ang mensahe nina Jones at Waggoner ay siyang mensahe sa Laodicea noong 1888. Ang pagbibinyag kay Cristo at ang 1888 ay nagsilbing anino ng pagdating ng mensahe sa Laodicea sa 9/11, na nagwawakas sa kalagitnaan sa pagitan ng Raphia at Panium.

Ang ibig sabihin ng Nicodemo ay “tagumpay ng bayan,” at ang pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya ang mensahe ng pagtatatak na dumating kasama ng mensahe ni Juan, binigyang-kapangyarihan sa bautismo at binigyang-kahulugan ng pakikipagtagpo ni Nicodemo kay Cristo sa hatinggabi. Inilalarawan ng kabanata dalawampu’t dalawa ang kamatayan ni Juan na nagbunga ng pagkilala ng kaniyang mga alagad sa watawat na itataas at maglalapit ng lahat ng tao sa Kaniya. Ang bautismo ay kapuwa 9/11 at Hulyo 18, 2020 hanggang Disyembre 31, 2023, sapagkat inilalarawan ng bautismo ang kamatayan (2020), paglilibing (tatlo at kalahating araw), at ang pagkabuhay na mag-uli (Disyembre 31, 2023). Pagkatapos ay ang pakikipagtagpo sa hatinggabi, kung saan ang tagumpay ng bayan ay inilalarawan bilang muling ipanganak, mula sa pagkabulag ng Laodicea tungo sa dalawampu-dalawampung paningin ng isang taga-Filadelfia. Pagkatapos ay iniharap ang mga gawa ni Cristo bilang pagtataas ng watawat.

Para kay Abraham, ang mga gawa ni Cristo sa linya ni Juan ay umaayon sa paghahain kay Isaac. Para kay Pedro, ang linya ay nagtatapos sa Cesarea sa tabi ng dagat, Cesarea Maritima, sa ikasiyam na oras, kung saan tinatawag ng krus ang lahat ng tao sa tagumpay ng pag-aaring-ganap sa pamamagitan ng pananampalataya, na siyang mensahe ng ikatlong anghel. Ang mensahe ng ikatlong anghel ay ang mensahe ng ikatlong kapighatian ng Islam na dumating noong 9/11 sa unang pakikipagtagpo ni Balaam sa asno ng Islam, pagkatapos ay ang pagdodoble ng mga pagsalakay laban sa literal na maluwalhating lupain noong Oktubre 7, 2023, at pagkatapos ay ang ikalawang pagsalakay sa Nashville habang iniaakay ni Balaam ang asno ng Islam sa mga ubasan ng sinaunang literal at makabagong espirituwal na maluwalhating lupain. Ang ikatlong pagsalakay ay ang lindol ng nalalapit na batas ukol sa Linggo. Doon inihahandog si Isaac, doon narinig at nakita ng mga alagad ni Juan, na sagisag ng malaking karamihan na binigyan ng mga puting balabal ng pagkamartir, ang mga gawa ng watawat. Ang mga pinakagitnang bahagi ng Genesis, Mateo, at *The Desire of Ages* ay tumutukoy sa pagtatatak sa isandaan at apatnapu’t apat na libo at sa pagtawag sa mga Gentil.

Ang paliwanag na ibinigay ni Cristo kay Nicodemo ay ang gawain ng hangin, bagaman ang paggawa nito ay hindi nakikita.

“Si Nicodemo ay nananatiling nalilito pa rin, at ginamit ni Jesus ang hangin upang ilarawan ang Kaniyang kahulugan: ‘Ang hangin ay humihihip kung saan nito ibig, at naririnig mo ang hugong nito, nguni’t hindi mo matiyak kung saan ito nanggagaling, at kung saan ito patutungo: gayon ang bawat ipinanganak ng Espiritu.’”

“Ang hangin ay naririnig sa mga sanga ng mga punongkahoy, na nagpapagaspas sa mga dahon at mga bulaklak; gayunma’y hindi ito nakikita, at walang taong nakaaalam kung saan ito nanggagaling o kung saan ito patutungo. Gayundin ang gawain ng Banal na Espiritu sa puso. Hindi ito maipapaliwanag nang higit kaysa sa maipaliliwanag ang mga galaw ng hangin. Maaaring hindi masabi ng isang tao ang tiyak na panahon o lugar, ni matunton ang lahat ng mga kalagayan sa proseso ng pagkahikayat; ngunit hindi nito pinatutunayang siya’y hindi nahikayat. Sa pamamagitan ng isang kapangyarihang di-nakikita gaya ng hangin, si Cristo ay walang tigil na gumagawa sa puso. Unti-unti, marahil ay hindi namamalayan ng tumatanggap, ang mga pagpapadama ay naiwan na may hilig na ilapit ang kaluluwa kay Cristo. Maaaring tanggapin ang mga ito sa pamamagitan ng pagbubulay-bulay tungkol sa Kanya, sa pamamagitan ng pagbabasa ng mga Kasulatan, o sa pamamagitan ng pakikinig sa salita mula sa buhay na mangangaral. Bigla, habang ang Espiritu ay dumarating na may higit na tuwirang panawagan, ang kaluluwa ay may kagalakang sumusuko ng sarili nito kay Jesus. Ito ay tinatawag ng marami na biglaang pagkahikayat; ngunit ito’y bunga ng mahabang panliligaw ng Espiritu ng Diyos,—isang matiisin at matagal na proseso.”

“Bagaman ang hangin ay hindi nakikita, ito’y nagbubunga ng mga epekto na nakikita at nadarama. Gayundin, ang gawain ng Espiritu sa kaluluwa ay mahahayag sa bawat gawa ng taong nakadama ng nagliligtas nitong kapangyarihan. Kapag inangkin ng Espiritu ng Diyos ang puso, binabago Niya ang buhay. Ang mga makasalanang pag-iisip ay inaalis, ang masasamang gawa ay itinatakwil; ang pag-ibig, kapakumbabaan, at kapayapaan ang humahalili sa galit, pagkainggit, at alitan. Kagalakan ang humahalili sa kalungkutan, at ang mukha ay sumasalamin sa liwanag ng langit. Walang nakakakita sa kamay na nag-aalis ng pasanin, o nakapagmamamasid sa liwanag na bumababa mula sa mga bulwagan sa kaitaasan. Dumarating ang pagpapala kapag, sa pamamagitan ng pananampalataya, isinusuko ng kaluluwa ang sarili nito sa Diyos. Kung magkagayon, ang kapangyarihang iyon na hindi nakikita ng mata ng tao ay lumilikha ng isang bagong pagkatao ayon sa larawan ng Diyos.” *The Desire of Ages*, 172, 173.

Noong 9/11 nagsimulang pumatak ang huling ulan. Noong 9/11, ang Islam, na kinakatawan bilang “silanganang hangin” sa hula ng Biblia, ay dumating kasabay ng pagsisimula ng pagtatatak sa isang daan at apatnapu’t apat na libo. Ang huling ulan, na isang mensaheng kinakatawan bilang “gintong langis” na bumababa mula sa dalawang gintong tubo ni Zacarias, ay nagpasimula ng pagtawag sa mga Laodiceang Seventh-day Adventist tungo sa pagsisisi. Ang hangin ng Espiritu Santo ay nagsimulang gampanan ang gawain nito ng pagtuturo ng lahat ng mga bagay na nasusulat, at paggamit sa mensahe ng mga dating landas ni Jeremias upang mangusap sa mga puso ng mga bulag na Laodiceano. Ang gawain ng Espiritu Santo na inilarawan kay Nicodemo ay

ipinaliwanag nang higit na ganap, ang “hakbang-hakbang,” na “gawang kinakailangang maganap sa mga puso ng lahat ng magmamana ng kaharian ng langit.” Inihambing ni Cristo ang prosesong ito sa gawain ng hangin, at ang proseso ay nagaganap sa panahon ng “silanganang hangin,” na dumating noong 9/11. Tinutukoy rin ni Isaias ang kaparehong panahong ito sa katawagan ng mabagsik na hangin.

Sa pamamagitan ng takdang sukat, kapag ito’y sumisibol, hahatulan mo ito: pinipigil niya ang kaniyang marahas na hangin sa araw ng hanging silanganan. Kaya nga sa pamamagitan nito ay malilinis ang kasamaan ni Jacob; at ito ang buong bunga ng pag-aalis ng kaniyang kasalanan: kapag ginawa niya ang lahat ng mga bato ng dambana na gaya ng mga batong-apog na pinagdurug-durog, ang mga sagradong kakahuyan at ang mga larawang inanyuan ay hindi na mananatiling nakatayo. Isaias 27:8, 9.

Ang lahat ng mga propeta ay magkakatugma sa isa’t isa sa mga huling araw, at ang “malakas na hangin” ni Isaias ay siyang mga hanging mapag-alitan ni Juan na pinipigilan habang isinasagawa ang pagtatatak sa isandaan at apatnapu’t apat na libo. Ang malakas na hangin ni Isaias ay ang hanging silanganan na “pinatigil” sa patotoo ni Isaias, at pinipigilan sa kay Juan. Ang mga hanging mapag-alitan ni Juan ay pinipigil samantalang ang bayan ng Diyos ay tinatatakan, at ang hanging silanganan ni Isaias ay kinikilala bilang ang panahon na ang “kasamaan ni Jacob” ay “pinapawi.” Ang salitang Hebreo na isinaling “pinapawi” ay nangangahulugang tinutubos. Ang pagtatatak ni Juan ay kapareho ng nasa Ezekiel kabanata siyam at kapareho rin ng pagpawi sa kasamaan ni Jacob. Ang anghel na dumaraan sa Jerusalem na naglalagay ng tanda sa mga nagbubuntong-hininga at nagsisitangis ay ang anghel na umaahon mula sa “silangan.”

At pagkatapos ng mga bagay na ito ay nakita ko ang apat na anghel na nakatayo sa apat na sulok ng lupa, na hinahawakan ang apat na hangin ng lupa, upang huwag humihip ang hangin sa lupa, ni sa dagat, ni sa anumang punongkahoy. At nakita ko ang isa pang anghel na umaahon mula sa silangan, na taglay ang tatak ng Diyos na buhay: at siya’y sumigaw nang may malakas na tinig sa apat na anghel, na sa kanila’y ipinagkaloob na pinsalain ang lupa at ang dagat, na nagsasabi, Huwag ninyong pinsalain ang lupa, ni ang dagat, ni ang mga punongkahoy man, hanggang sa matatakan namin sa kanilang mga noo ang mga lingkod ng ating Diyos. Apocalipsis 7:1–3.

Ang anghel ay si Cristo, at Siya ay umakyat sa katapusan ng apatnapung araw ng pagtuturo sa mga alagad nang harapan sa panahon ng Pentecostes; at Siya ay umaakyat sa kapistahan ng mga trumpeta sa Levitico beinte-tres sa katapusan ng tatlumpung araw ng harapang pagtuturo sa mga saserdote na kinakatawan ng bilang na tatlumpu.

Ang 2026 ay ang halalang panggitnaan ng termino, at ang mga halalan ay napatunayan na bilang mga propetikong panandang-daan. Kung hindi ninakaw ng mga Demokratiko ang halalan ng 2020, hindi sana natupad ni Trump ang hiwaga ng Roma. Ang hiwaga ng Roma ay ito: na ito ang ikawalo at kabilang sa pito. Tinutukoy ng hiwagang iyon si Trump bilang kinatawan ng larawan ng halimaw, na laging lumilitaw na ikawalo, gayunma’y kabilang sa pito. Sa Daniel 7, kinailangang alisin ang tatlo sa sampung sungay ng paganong Roma upang makaakyat ang munting sungay. Doon ay lumitaw ang kapapahang Roma bilang ikawalo sa gitna ng pitong iba pang sungay,

gayunma’y nagmula ito sa paganong Roma, sapagkat ito ay dapat maging kabilang sa pito. Sa Daniel 8, ang imperyong Medo-Persia ay kinatawan ng dalawang sungay, pagkatapos ay ang Gresya ay isang sungay, na nang mabali ay nagluwal ng apat na sungay; kaya bago dumating ang Roma ay mayroon nang pitong sungay, at ang munting sungay ng Roma ang ikawalo. May iba pang mga saksi sa katotohanang ang Roma ay laging lumilitaw na ikawalo at kabilang sa pito, ngunit ang pangunahing puntong sanggunian ng hiwaga ay ang Apocalipsis kabanata labimpito.

At ito ang isip na may karunungan. Ang pitong ulo ay pitong bundok na inuupuan ng babae. At may pitong hari: lima ay nangabuwal na, at ang isa ay naririyang, at ang isa ay hindi pa dumarating; at pagka siya’y dumating, kinakailangang mamalagi siyang sandaling panahon. At ang hayop na naging gayon na, at ngayo’y wala, siya rin ang ikawalo, at sa pito ay kabilang, at napapasa kapahamakan. Apocalipsis 17:9–11.

Ang dinayang halalan ng 2020 ay nagtukoy sa isang halalan bilang isang makahulugang pananda. Ang ikalawang saksi sa katotohanang ito ay kay Pangulong Carter. Si Reagan ang una sa mga pangulong humahantong kay Trump bilang ikawalo na mula sa pito, sapagkat siya ay bumubuo ng isang larawan ng Roma. Si Reagan ang una sa hanay ng walong pangulo mula noong panahon ng wakas noong 1989. Ang 1989 ay natupad sa Daniel labing-isa, talata isa hanggang apat, at inihaharap nito ang patotoo ng pinakamayamang pangulo. Si Reagan ay naunaang manungkulan ng pinakamasamang Pangulo sa kasaysayan hanggang sa panahong iyon. Umalis si Carter sa tungkulin na hindi nalulutas ang isang krisis ng Islam. Makalipas ang apatnapu’t pitong taon, kasalukuyang nilulutas ni Trump ang suliraning iniwan kay Reagan ng Demokratang si Carter. Sapagkat ang una at alpha na si Reagan ay isang Republikano na sumasagisag sa isang Republikano sa katapusan at omega, kinakailangan din na mana ni Trump ang isang krisis ng Islam na nilikha ng naunang Demokratang pangulo, na ayon sa makahulugang pangangailangan ay siyang pinakamasamang pangulo sa kasaysayan hanggang sa panahong iyon. Siyempre, tinupad ni Obama ang lahat ng mga makahulugang katangiang iyon, at gayundin si Biden. Upang si Reagan ay makasagisag sa huli, kinailangan din niyang makasagisag hindi lamang sa ikawalo, kundi maging sa ikaanim. Sa paggawa nito, kinailangang pamahalaan ng Leon ng lipi ni Juda ang mga halalan upang matiyak ang sunod-sunod na mga bigong pagkapangulo na nauna kay Trump sa kapuwa pagkakataon. Ang mga halalan ay isang makahulugang pananda, at ang 2026 ang mga halalang panggitnaan ng termino para sa pangulong siyang ikawalo na mula sa pito.

Ang linya ng dalawang daan at limampung taon ng Estados Unidos ay nagsimula noong 1776 at nagtatapos sa 2026. Ang linya ng dalawang daan at limampung taon ng 457 BC ay nagtatapos sa 207 BC, sa pagitan ng talata labing-isa at labinlima, sa mga labanan sa Raphia at Panium. Ang Raphia ay makahulugang iniaayon sa tipan ng pagtutuli sa Genesis 17, at ang Panium ay makahulugang iniaayon sa tipan sa Mateo 16 ng isang daan at apatnapu’t apat na libo. Ang 2026 ay umaayon sa 207 BC, sa pagitan ng talata labing-isa at labinlima—sa pagitan ng Raphia at Panium, na siya ring nasa pagitan ng unang tipan ng Diyos sa isang bayang hinirang at ng huling tipan ng Diyos sa isang bayang hinirang.

Ang mga linyang may dalawang daan at limampung taon na nagtatapos sa kalagitnaan ng 207 BC at 2026 ay nakaayon sa linya ng pag-uusig na may dalawang daan at limampung taon na nagsimula

nang masunog ang lunsod ng Roma noong taóng 64. Mula roon, pitong taon ng babala tungkol sa dumarating na pagkawasak, sa pamamagitan ng isang kakatwang tao, ang ipinahayag sa mga naninirahan sa Jerusalem. Nang dumating ang taóng pitumpu at ang Jerusalem ay winasak, ang iglesia ng Diyos ay nangalat at kanilang ipinalaganap ang ebanghelyo sa buong sanlibutan. Kasabay ng pagpapahayag ng iglesia ng Efeso ng Pentecostal na mensahe ng pagkabuhay na mag-uli, nagsimula ang pag-uusig na kinakatawan ng iglesia ng Smirna, sapagkat ang dalawang iglesia, dahil sa makahulag pangangailangan, ay tatakbong magkapareho sa loob ng isang yugto ng panahon. Si Pablo ay isang pinuno ng makahulag iglesia ng Efeso, gayunman isinulat niya ang tungkol sa kapuwa kasaysayan.

Ang mga pag-uusig, mga kapighatian, na sumapit sa akin sa Antioquia, sa Iconio, sa Listra; anong mga pag-uusig ang aking tiniis: ngunit sa lahat ng iyon ay iniligtas ako ng Panginoon. Oo, at ang lahat ng nagnanais mamuhay nang may kabanalan kay Cristo Jesus ay magdaranas ng pag-uusig. 2 Timoteo 3:11, 12.

Tinutukoy ni A.T. Jones ang yugto ng dalawang daan at limampung taon na nagsimula noong taong 64 at nagtapos sa Edict of Milan noong 313. Sa loob ng mga taong iyon, ang pag-uusig laban sa bayan ng Diyos ay isinagawa ng paganong Roma, ngunit ang mensahe sa iglesia sa Smirna ay tumutukoy sa sampung araw, na kumakatawan sa pinakamatinding pag-uusig sa panahong iyon.

Huwag mong katakutan ang mga bagay na iyong pagdaraan: narito, ihahagis ng diyablo ang ilan sa inyo sa bilangguan, upang kayo'y masubok; at magkakaroon kayo ng kapighatian sa loob ng sampung araw: magpakamatapat ka hanggang sa kamatayan, at bibigyan kita ng koronang buhay. Apocalipsis 2:10.

Ang panahong iyon ng pag-uusig na kinakatawan ng Emperador Diocletian ay tumagal nang sampung taon, na nagsimula noong 303 at nagtapos noong 313, nang namamahala na ang Emperador Constantino ang Dakila, gaya rin ng kaniyang pamamahala sa unang batas ng Linggo noong 321, at nang hatiin niya ang Roma sa silangan at kanluran noong 330. Ang 313 ay minarkahan sa paraang makahula sa pamamagitan ng diplomatikong pag-aasawa sa Milan nang isaayos ni Emperador Constantino (tagapamahala ng Kanluran) ang pag-aasawa ng kaniyang kapatid sa ama, si Flavia Julia Constantia, kay Licinius, ang emperador na may kontrol sa silangang (o sa madaling magiging silangang) bahagi ng Imperyong Romano. Ang pag-aasawang iyon ay nagwakas sa antas na sagisag nang hatiin ni Constantino ang kaharian sa silangan at kanluran noong 330.

Ang 250-taóng yugto ni Nero ay nagsisimula sa isang pitong-taóng panahon na nagsisimula at nagtatapos sa isang pagkubkob na nagsasalarawan ng katapusan ng sanlibutan. Sa wakas ng panahong iyon ay nagkaroon ng isang natatanging sampung taon ng pag-uusig. Nagsimula ang yugtong ito sa panahon ng Efeso, saka sinaklaw ang kasaysayan ng Smirna hanggang sa iglesia ng pakikipagkompromiso ni Constantine, nang dumating ang iglesia ng Pergamo noong 313.

Ang labimpitong taóng iyon mula 313 hanggang 330 ay may katumbas na padron sa kasaysayan ng Raphia at Panium, kung saan ang labanan noong 217 BC at ang labanan noong 200 BC ay pinagitan ng labimpitong taon. Sa labanan sa Raphia, nanaig si Ptolemy, ngunit siya'y matagal

nang namatay bago pa ang labanan sa Panium. Gayunman, siya'y naghari nang labimpitong taon mula 221 BC hanggang 204 BC. Tatlong hanay ng 250 taon na pinagbigkis ng tatlong labimpito ang nag-uudyok sa pagsasaalang-alang na ang 313 ay umaayon sa 2026.

Ang 313 ay isang natatanging paglipat mula sa pag-uusig tungo sa pakikipagkompromiso, sa gayon ay minamarkahan ang 313 bilang sagisag ng isang pagbabagong may likas na makahula na itinulad ng pagbabago mula sa Smyrna tungo sa Pergamos. Ang unang hakbang ay kinatawan ng isang diplomatikong pag-aasawa na nagtapos sa diborsiyo pagkalipas ng labimpitong taon. Ang ikalawang hakbang ay ang unang batas ukol sa Linggo. Ipinababatid sa atin ng Inspirasyon na ang batas ukol sa Linggo ay nauunaang ng isang sumusulong, sunud-sunod na proseso na kinabibilangan ng mga batas ukol sa Linggo na nauuna sa batas ukol sa Linggo na binibigyang-kahulugan bilang sapilitang pagpapasunod sa pangigingilin ng Linggo at gayundin ng pag-uusig sa iyo dahil sa pangigingilin ng ikapitong-araw na Sabbath ng Diyos.

“Kung nanaisin ng mambabasa na maunawaan ang mga kasangkapang gagamitin sa malapit nang sumapit na tunggalian, kailangan lamang niyang sundan ang tala ng mga pamamaraang ginamit ng Roma para sa gayon ding layunin noong nakalipas na mga panahon. Kung nais niyang malaman kung paano pakikitunguhan ng nagkakaisang mga papista at mga Protestante yaong mga tumatanggi sa kanilang mga dogma, masdan niya ang espiritung ipinamalas ng Roma laban sa Sabbath at sa mga tagapagtanggol nito.

“Ang mga maharlikang kautusan, mga pangkalahatang konseho, at mga ordinansa ng iglesya na itinataguyod ng kapangyarihang sekular ang naging mga hakbang na sa pamamagitan nila ay natamo ng paganong kapistahan ang kaniyang marangal na kalagayan sa sanlibutang Kristiyano. Ang unang hayagang hakbang na nagpatupad ng pangigingilin ng Linggo ay ang batas na pinagtibay ni Constantine. (A.D. 321.) Iniuutos ng kautusang ito na magpahinga ang mga naninirahan sa mga bayan sa ‘kagalang-galang na araw ng araw,’ ngunit pinahintulutan ang mga taga-lalawigan na ipagpatuloy ang kanilang mga gawaing pang-agrikultura. Bagaman sa tunay na diwa ay isang batas pagano, ito ay ipinatupad ng emperador matapos ang kaniyang panlabas na pagtanggap sa Kristiyanismo.” *The Great Controversy*, 573, 574.

Ang Kautusan ng Milan noong 313 ay ang “maharlikang kautusan” na sinundan ng “mga pangkalahatang konseho at mga ordinansa ng iglesya na pinanatili ng sekular na kapangyarihan ang mga hakbang.” Ito ay mga sumusulong na hakbang na humantong sa unang batas ng Linggo noong 321. Isa sa mga hakbang na iyon ay ang “mga ordinansa ng iglesya,” gaya ng pangigingilin ng Linggo, na “pinanatili ng sekular na kapangyarihan.” Tinutukoy ng yugto ng 1888 ang isang sunod-sunod na mga batas ng Linggo na iniharap sa Senado ni Senador Blair na hindi kailanman umusad, ngunit sa gayon ding kasaysayan ay ilang mga estado ang nagpasa ng mga batas ng Linggo na ipinatupad ng estado. Tinutukoy ng dalawang saksing ito ang 313 bilang isang palatandaan kung saan ang “maharlikang mga kautusan,” gaya ng isang atas tagapagpaganap, ay magmamarka ng isang transisyon sa kasaysayan ng halimaw ng lupa, na nakatakdang magsalita na gaya ng isang dragon.

Kapag ang Estados Unidos ay nagsasalita na gaya ng isang dragon, nagwawakas ito bilang ikaanim na kaharian ng hula ng Biblia, at ginagawa nito iyon sa pamamagitan ng pagsasalita nang gaya rin

ng ginawa nito sa pasimula ng paghahari nito bilang ikaanim na kaharian. Noong 1798, ipinasa ng Estados Unidos ang Alien and Sedition Acts, na nagpatipo sa kautusan ng Linggo. Ang Alien and Sedition Acts ng 1798 ang ikatlo sa tatlong hakbang na nagsimula noong 1776 sa pamamagitan ng Declaration of Independence, na sinundan ng Constitution noong 1789. Ang tatlong hakbang na iyon ay nakaayon sa 313, 321, at 330.

Ang 1776, 1789, at 1798 ay pawang mga pagkilos na itinatakda bilang pagsasalita, sapagkat ipinabatid sa atin ng inspirasyon na ang “pagsasalita ng bansa ay ang pagkilos ng mga awtoridad nitong lehislatibo at hudisyal.” Ang 313, 321, at 330 ay pawang mga palatandaang kaugnay kay Constantino the Great. Ang wakas ng sinaunang literal na Israel, kapuwa ng hilagang kaharian at ng timog kaharian, ay sinasagisagan bilang isang diborsyo, na siyang inirerepresenta ng 330. Isang diborsyo sa pagitan ng silangan at kanluran sa isang pag-aasawang nagsimula labimpitong taon na ang nauna, sa pag-aasawa ng Edict of Milan. Sa batas ukol sa Linggo, mapupuno na ng Estados Unidos ang kopa ng panahon ng probasyon nito at hihiwalayan ito ng Diyos ayon sa layunin nitong propetiko, gaya ng inilalarawan ng lupaing dinadaluyan ng gatas at pulot-pukyutan para sa sinaunang Israel. Sinasabi ng inspirasyon na ang pambansang apostasya ay sinusundan ng pambansang kapahamakan. Nangyayari iyon kapag hinihiwalayan ng Diyos ang maluwalhating lupain gaya ng inirerepresenta ng taong 330. Mula sa pag-aasawa ng 313 hanggang sa una sa isang sunud-sunod na papalalang mga batas ukol sa Linggo noong 321 hanggang sa diborsyo ng 330. Ang 1776 ay umaayon sa 313, at ang 1789 ay umaayon sa 321 at ang 1798 ay umaayon sa 330.

Ang 330 ay katuparan din ng 360 taon mula sa labanan sa Actium noong 31 BC. Ang Actium ang ikatlong hadlang ng Roma at sa gayon ay kumakatawan sa batas Linggo kung saan nilulupig ng makabagong Roma ang ikalawa at ikatlo nitong mga hadlang. Sa waymark ng 330, ang labanan sa Panium ay nakikiisa sa labanan sa Actium. Ang labanan sa Raphia noong 217 BC ay umaayon sa digmaan sa Ukraine noong 2014; pagkatapos, noong 2015, inilunsad ni Trump ang kanyang unang kampanya sa pagkapangulo; noong 2020, kapuwa pinatay ang dalawang sungay ng halimaw ng lupa; noong 2023, kapuwa sila muling binuhay. Noong 2024 nagsimula ang pagsubok sa mga pundasyon, at noong 2025 ang makahulagang alyansa ng ikawalong pangulo at ng kanyang katapat na papa ay namarkahan ng kanilang kapuwa inagurasyon.

Ipagpapatuloy natin ang mga bagay na ito sa susunod na artikulo.